

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.VII.37.241/2021/7.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin
a tanács elnöke, előadó bíró
Dr. Magyarfalvi Katalin
bíró
Dr. Stumpf-Rádai Ágota
bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Lits György ügyvéd
(címe)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(alperes címe)

Az alperes képviselője: dr. László Mária kamarai jogtanácsos

A per tárgya: társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Törvényszék 32.K.706.941/2020/10.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 32.K.706.941/2020/10. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A Kúria a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 30.480 (harmincezer-négyszáznyolcvan) forintban állapítja meg.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

[1] A felperes az általa kezdeményezett adategyeztetési eljárásban kérte az 1994. június 15. és 1998. december 31. közötti időszakban a ...-vel fennállott munkaviszonya időtartamát szolgálati időként elismerni. Az alperes a 2020. július 16-án kelt határozatával a VIII. Kerületi Hivatala 2019. március 7. napján kelt határozatát, amelyben a felperes javára 33 év 232 nap nyugdíjjogosultság elbírálásához figyelembe vehető szolgálati idő, 31 év 23 nap nők kedvezményes öregségi nyugdíjára jogosító időt, ezen belül 26 év 333 nap keresőtevékenységgel járó biztosítási vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonnyal szerzett szolgálati időt állapított meg, és a felperes által megjelölt időszak szolgálati időként történő elismerését jogalap hiányában elutasította, helyben hagyta. Indokolása szerint a felperes a vitatott időszakban segítő családtagi jogviszonyban dolgozott a bt-nél, az elismerni kért időszakra a segítő családtagi jogviszony nem szerepel az egészségbiztosítási nyilvántartásban. A felperes által megjelölt tanúk érdemi információval nem tudtak szolgálni a felperes foglalkoztatására vonatkozóan, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága (NAV) nem talált a felperes foglalkoztatására vonatkozó adatot a foglalkoztató részéről. A felperes segítő családtagi jogviszonyára vonatkozóan nem volt bejelentés a nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban és járulékfizetés sem történt utána. A társadalombiztosítási szervek határozataikat a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 18. § (2a)-(2c) bekezdései, a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. r. (Tnyvhr.) 12. § (1) bekezdése, a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (T.) 126. § (7) bekezdés b) pontja és a T. végrehajtására kiadott 89/1990. (V. 1.) MT rendelet (MTr.) 103/A. § (5) bekezdése és 105/A. §-a rendelkezéseire alapították.

A kereseti kérelem és védírat

[2] A felperes keresetében kérte a társadalombiztosítási szervek határozatainak a felülvizsgálatát és annak megállapítását, hogy a ...-nél munkaviszonyban töltött, 1994. június 16. és 1998. december 31. közötti idő szolgálati időnek minősül. Előadta, hogy munkaviszonyban állt a bt-nél segítő családtagi munkakörben, havi rendszeres bérjövödelme az akkori minimálbérnek megfelelő összeg volt. 1998. december 31. napjával a munkaviszonya munkáltatói felmondással megszűnt, azonban az erről szóló igazolásokat csak 2000. február 25-én kapta meg a munkáltatótól. Az éves adóbevallását benyújtotta, amelyben a munkaviszonyból származó bérjövödelmét feltüntette, adóhátraléka nem volt.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte a határozataiban foglalt jogi és ténybeli indokai fenntartásával. Kiemelte, hogy a felperes által megjelölt tanúk a felperes jogviszonyára, bérezésére, munkaidejére vonatkozó információval nem rendelkeztek. A segítő családtagi jogviszony az egészségbiztosítási nyilvántartásban nem szerepelt. A NAV igazolása alapján az volt megállapítható, hogy felperesre vonatkozó adat a foglalkoztató részéről nem volt fellelhető. A felperes segítő családtagi jogviszonyára vonatkozó bejelentés a nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban nincs, járulékfizetés nem történt utána. A társadalombiztosítási igazolvány nem bizonyító erejű dokumentum, ahogy a NAV igazolások

sem, mert a járulékfizetés megtörténte egyikből sem állapítható meg. A segítő családi időszak csak akkor ismerhető el szolgálati időként, ha a járulék megfizetése bizonyítható.

Az elsőfokú ítélet

[4] A bíróság az alperes másodfokú határozatát az elsőfokú hatóság határozatára is kiterjedően megsemmisítette és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte a Tny. 18. § (2)-(2b) bekezdései, a Tnyvhr. 12. § (1) bekezdés a) pontja és b) pont 1. alpontja, a 29. § (1) bekezdése, a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint a szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 5. § (1) bekezdés a) pontja, a Tny. 37. § (4) bekezdése, 43. § (2) bekezdése, 37. § (1) bekezdése, az MTr. 1997. december 31. napján hatályos 126. § (1) bekezdésére és az 1997. december 1. napján hatályos 137. §-a, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 78. § (2) bekezdése alkalmazásával.

[5] A bíróság megállapította, hogy az 1998. január 1-jétől hatályos Tny. szerint kizárólag azt az időszakot lehet szolgálati időként elismerni, amelyre a nyugdíjjárulék megfizetése megtörtént. Az 1998. január 1-jét megelőző időszakra szolgálati időket az 1997. december 31-én hatályos rendelkezések, azaz a T. és az MTr.-ben foglaltak szerint lehet elismerni. Az alkalmazandó jogszabályok közötti különbségtétel meghatározza a szolgálati idők igazolhatóságának módját is. Az 1998. január 1-jétől kezdődő időszakra a szolgálati idő beszámíthatóságához a járulékfizetés tényét minden esetben igazolni kell. Az 1998. január 1-jét megelőző időszakra – nem valamennyi jogviszony tekintetében – a Tny. 43. § (2) bekezdésében és az azzal nagyban megegyező, az MTr. 137. §-ában meghatározott valamennyi bizonyítási mód felhasználható.

[6] A bíróság megállapította, hogy a felperes sem vitatta, hogy a per tárgyát képező időszakban nyugdíjjárulékot nem vontak le a jövedelmeiből, ezért a Tny. 37. § (1) bekezdése alapján az 1998-as évben szolgálati időt a ...-nél történt foglalkoztatására tekintettel nem szerezhették.

[7] A felperes 1994. június 15. és 1997. december 31. közötti időszakban szerzett szolgálati idejére az MTr. 1997. december 31-én hatályos 137. § (1) bekezdése és a Tny. 43. § (2) bekezdése szerint is a társadalombiztosítási szervek nyilvántartása szerinti időt kell számításba venni, a nyilvántartás alapján nem igazolt szolgálati időket az igénylő egyéb módon bizonyíthatja.

[8] A bíróság megállapította, hogy a felperes írásbeli munkaszerződést nem tudott felmutatni, a munkáltatója által kiállított dokumentumokkal és tanúk meghallgatásával kívánta bizonyítani, hogy a vitatott időszakban a bt-nél munkaviszonyban állt, ami alapján szolgálati időt szerzett. A felperes által csatolt egykorú okiratok, így: „Igazolólap a munkánélküli járadék megállapításához”, „Igazolvány az egészségbiztosítási ellátásokról”, „Munkáltatói igazolás a munkaviszony megszűnésekor”, „Adatlap a munkáltatótól származó jövedelemlről és adóelőleg levonásáról munkaviszony megszűnésekor” szerint a felperes 1994. június 15. és 1998. december 31. között kisegítő családi munkakörben munkaviszonyban állt a ...-vel. A tanúk a foglalkoztatás tényét megerősítették, azonban a felperes bérezéséről, munkaidejéről, foglalkoztatásának jogcíméről nem tudtak nyilatkozni. A felperes személyes meghallgatása során elmondta, hogy almatermeléssel és -kereskedelemmel foglalkozó cégben almát árult, az almatermesztésben és egy faüzemben segédkezett. „A férjével közös kasszán volt, külön munkabért nem kapott, de, ha bármire

kellett pénz, azt a közösből kivette”. Az alperes nem kérdőjelezte meg az okiratok hitelességét, azt sem, hogy a hivatkozott okiratok a felperes egykori munkáltatójától származtak, illetve azokat az egykori munkáltató a valóságnak megfelelő tartalommal állította ki. A bíróság megállapította, hogy a tanúk nyilatkozata nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes segítő családtagi viszonyban állt, de arra sem, hogy a felperest munkaviszonyban foglalkoztatták volna, azonban ilyen idő távlatából a tanúktól és a felperestől sem volt elvárható, hogy a körülményekre pontosan visszaemlékezzen. Az idő múlása és a felperes házastársának időközbeni halála nem írható a felperes terhére. A bíróság az okirati bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperest a munkaviszonyban foglalkoztatta, amely időszak alatt szolgálati időt szerzett.

[9] A bíróság osztotta a felperes érvelését, mely szerint a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 76. § (2) bekezdése értelmében az írásba foglalás elmulasztása miatt a munkaszerződés érvénytelenségére csak a munkavállaló hivatkozhat. Önmagában a munkaszerződés, mint okirat hiányából nem következik, hogy a felek között nem jöhetett létre munkaviszony (BH.1997.152.).

[10] A bíróság az új eljárásra előírta az alperes számára, hogy a felperes szolgálati idejének meghatározása során a ...-nél 1994. június 15. és 1997. december 31. közötti időszakban munkaviszonyban töltött idejét szolgálati időként ismerje el, azzal, hogy az 1994. június 15. és 1998. december 31. közötti időszakra a „járulékfizetés ténye nem nyert bizonyítást”.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[11] Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének az elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[12] Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárásban becsatolt ügyvédi meghatalmazás meghatalmazóként nem a felperest tüntette fel, amely eljárási hiba a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését megalapozza. Másodlagosan a jogerős ítélet Tny. 37. § (4) bekezdésébe, a T. 10. § (1) bekezdés f) pontjában, az MTr. 126. § (7) bekezdés b) pontjába, a Tny. 43. § (2) bekezdésébe, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 64. § (1) bekezdésébe, 67. §-ába, 70. §-ába, továbbá a Kp. 26. § (1) bekezdésébe ütközését állította.

[13] Érvelése szerint a T. 10. § (1) bekezdés f) pontja szerint biztosított a jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság természetes személy tagjának a társasággal rendszeresen munkát végző segítő családtagja. A felperes által becsatolt okiratok a segítő családtagi jogviszony fennállását igazolták. A segítő családtagi munkakör nem társadalombiztosítási kategória. A munkavégzés önmagában a munkaviszony fennállását nem bizonyítja, munkaszerződést a felperes nem tudott felmutatni, munkabér kifizetésére sem állt rendelkezésre semmilyen bizonyíték, sőt a felperes maga is akként nyilatkozott, hogy munkabérben nem állapodtak meg. A munkaviszonyra jellemző alá-fölé rendeltségi viszony, a munkáltatótól származó utasításoknak megfelelő eljárás, a munkaviszonyra jellemző ismérvek vizsgálatára a perben nem került sor. A bíróság nem tulajdonított jelentőséget a munkavégzésre irányuló jogviszony minősítésekor az írásbeli munkaszerződés és a munkajogviszony bejelentése hiányának, valamint a munkabért terhelő adó- és járulékfizetési kötelezettség teljesítése elmulasztásának sem. A bíróság tévesen vonta döntési körébe az Mt.

munkaszerződés érvénytelenségével kapcsolatos rendelkezéseit és nem tényszerűen utalt a felperes által hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, mert a felperes nem a BH.1997.152. számú eseti döntésre, hanem KGD1998.2. és az EBH1999.68 számú döntésekre hivatkozott, amely esetekben a bt. és a beltág házastárs közötti munkaszerződés rendelkezésére állt a felperesnek.

[14] A bíróság okszerűtlenül és iratellenesen mérlegelte a rendelkezésre álló okiratokat és azokból helytelen következtetést vont le. A felperes az elismerni kért időszakban segítő családi jogviszonyban állt a bt-vel és segítő családtagként az MTr. 126. § (7) bekezdés b) pontja szerint abban az esetben volt biztosított, ha erre az időre utána a járulékot megfizették. A járulékfizetésre nem merült fel adat, annak megtörténtét a felperes sem állította.

[15] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Álláspontja szerint az alperes részben az elsőfokú eljárás során előadott álláspontját ismételte meg, részben új körülményként hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróság nem vizsgálta, hogy fennálltak-e a munkaviszonyra jellemző jegyek. A töretlen ítélkezési gyakorlat értelmében olyan új tényre, illetve jogalapra a felülvizsgálati kérelemben nem lehet hivatkozni, amely nem volt a megelőző eljárás tárgya.

[16] A felperes kiemelte, hogy a felperes rendelkezett a munkáltató által kiállított okiratokkal, amelyek igazolják, hogy a felperes az elismerni kért időtartamban a ...-nél munkaviszonyban végezte munkáját. Az alperes az okiratok tartalmát, valóságát, hitelességét az elsőfokú eljárás során nem kérdőjelezte meg, azonban az okiratok tartalmát tévesen értelmezve állapította meg, hogy az okiratban foglaltak nem a munkaviszony, hanem a segítő családi jogviszony fennállását tanúsítják. Fenntartotta a felperes az írásbeli munkaszerződés hiányával kapcsolatos jogi álláspontját. E körben utalt a Legfelsőbb Bíróság több döntésére. Érvelése szerint önmagában az a körülmény, hogy a munkáltató az okiratokban segítő családtag munkakört rögzített, nem keletkeztet munkaviszony helyett segítő családi jogviszonyt és nincs olyan jogszabály, amely tiltaná, hogy a munkáltató beltágjának házastársa munkakörét segítő családtag munkakörnek jelölje meg. A kúria ítélkezési gyakorlata szerint a jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság természetes személy tagjának a társaságnál munkaszerződés alapján foglalkoztatott házastársára nem segítő családtagként, hanem munkaviszonyban álló személyként terjed ki a biztosítás.

[17] A felperes hivatkozott arra, hogy a T. és MTr. a munkaviszony szolgálati időként történő elismerését nem kötötte nyugdíjjárulék fizetéshez. A T. 10. § a) pontja értelmében a biztosított a munkaviszonyban álló személy (függetlenül a nyugdíjjárulék fizetésének tényétől), az f) pontja értelmében a jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság természetes személy tagjának a társasággal rendszeresen munkát végző segítő családtagja. Az MTr. 126. § (7) bekezdés b) pontja értelmében a segítő családtag esetében kizárólag az az idő számít szolgálati időnek, amely idő alatt a segítő családtag biztosított volt, feltéve, hogy erre az időre utána járulékot fizettek. Az MTr. 137. § (2) bekezdésében és a Tny. 43. § (2) bekezdésében foglaltaknak is megfelelően a felperes a vitatott munkaviszonyban töltött időszakot, mint szolgálati időt egykorú okiratokkal bizonyította.

[18] A felperes rámutatott arra is, hogy a bíróság felhívására becsatolta a megfelelő meghatalmazást, emellett az alperes az elsőfokú eljárás során a nem megfelelő meghatalmazásra, mint „eljárási szabálytalanságra nem hivatkozott”.

A Kúria döntése és jogi indokai

[19] A felülvizsgálati kérelem megalapozott az alábbiak szerint.

[20] Az alperes hivatkozott felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a bíróság a Pp. 64. § (1) bekezdése, 67. §-a és 70. §-a megsértésével járt el.

[21] A Kúria megállapította, hogy a felperes 3/F/1. alatt valóban „téves”, más felperesre vonatkozó meghatalmazást csatolt, azonban a bíróság – hivatalból eljárva – észlelte a meghatalmazás hibáját, ezért felhívta a jogi képviselőt arra, hogy a felperestől származó meghatalmazást csatoljon. A felperesi képviselő azt csatolta, majd 2. számú előkészítő iratában megismételte és kibővítette az 1. számú előkészítő iratában foglaltakat, így az alperes által állított eljárési szabályszegés nem volt megállapítható.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által elismerni kért időszak egy részére (1997. december 31-ig) a T. és MTr., másrésről (1998. január 1-jétől) a Tny. és a Tnyvhr. rendelkezéseit kell alkalmazni [Tny. 37. § (1) és (4) bekezdése]. A Tny. 37. § (1) bekezdése értelmében a Tbj-ben biztosítottnak minősülő személy biztosítással járó jogviszonyának 1997. december 31-et követő időtartama szolgálati időnek számít, ha erre az időszakra az előírt nyugdíjjárulékot megfizették. A biztosítással járó jogviszony 1997. december 31-e utáni időtartamát szolgálati időként akkor is figyelembe kell venni, ha a foglalkoztató a biztosított keresetéből, jövedelméből a nyugdíjjárulékot levonta, azonban annak befizetését részben vagy egészben elmulasztotta. A Tbj. 5. § (1) bekezdés g) pontja értelmében a segítő családtagként a hatósághoz bejelentett személy abban az esetben vált biztosítottá, ha az e tevékenységéből származó, tárgyhavi jutalékalapot képező jövedelme elérte a minimálbér 30%-át, vagy naptári hónapokra annak harmincad részét. Ebben az esetben a munkáltatónak meg kellett fizetnie a társadalombiztosítási járulékot, a segítő családtagnak pedig a nyugdíjjárulékot és az egészségbiztosítási járulékot. A Tbj. 5. § (1) bekezdése esetében a munkaviszonyban álló személynek akkor lehet elismerni foglalkoztatónál eltöltött idejét szolgálati időként, ha a munkabéréből a nyugdíjjárulék levonása megtörtént.

[23] A fentiek alapján a szolgálati idő elismerése tárgyában elsődlegesen a biztosítási jogviszony fennállása, illetve annak bizonyítottsága bír relevanciával, azaz biztosítási jogviszony fennállása és az az alapján történő járulékfizetés nélkül az 1997. december 31-et követő időszakra nyugdíjjogosultságnál figyelembe vehető szolgálati idő sem keletkezik.

[24] A perben nem volt vitatott és azzal ellentétes nyilatkozatot a felperes sem tett, hogy az 1998. január 1-jétől december 31-ig terjedő időszak vonatkozásában a ...-nél végzett munkájáért járó jövedelméből nyugdíjjárulék levonására került volna sor, ezért ezt az időszakot szolgálati időként – a fentebb kifejtettekre figyelemmel – nem lehetett elismerni.

[25] Az 1994. június 15. és 1997. december 31. közötti időszak vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta, hogy a felperes foglalkoztatása szolgálati időt keletkeztetett-e.

[26] Az alperes által meghallgatott tanúk a foglalkoztatás tényét alátámasztották, a felperes bérezéséről, foglalkoztatása minőségéről, munkaidejéről, a nyugdíjjárulék fizetéséről stb. nem tudtak nyilatkozni. A felperes személyesen úgy nyilatkozott, hogy „munkaviszonyból származó jövedelmét az adóhatóságnak bejelentette, adófizetési kötelezettségének eleget tett”, írásbeli munkaszerződése ugyan nem volt, de a bt-nél munkaviszony keretében dolgozott, segítő családtag munkakörben, havi rendszeres bérjévedelme, az „akkori minimálbérnek megfelelő összeg volt”, amelyet készpénzben vett fel. Elmondta, hogy almatermeléssel és -kereskedelemmel foglalkozó cégben almát árult, az almatermesztésben és egy faüzemben segédkezett. „A férjével közös kasszán volt, külön munkabért nem kapott, de, ha bármire kellett pénz, azt a közösből kivette”. Ezt a felperesi előadást a jogi képviselő utóbb úgy magyarázta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a bt-nél a férje volt, akivel közös kasszán

voltak és a munkabére, felvételével egyidejűleg, befizetésre került a közös kiadások fedezetére. Becsatolásra kerültek a munkáltató által 2020. évben, különböző időponttal kiállított – a perben vitatott időszakra és foglalkoztatóra vonatkozó – okiratok.

[27] Az 1997. december 31-én hatályos T., MTr. – ellentétben a Tny. 37. § (1) bekezdésében említett, 1997. december 31-et követően fennállt biztosítási jogviszonyok alapján elismerhető szolgálati időkkel, amelyek kizárólag járulékfizetés ellenében ismerhetők el – a társadalombiztosítási és nyugdíjjárulék fizetéséhez kötött szolgálati idők mellett számos olyan jogviszonyt is tartalmaz, amelyek külön járulékfizetés nélkül is figyelembe vehető szolgálati időt eredményeznek.

[28] A T. és a Tny. értelmében egyaránt segítő családtagnak az a magánszemély tekinthető, aki vállalkozás tevékenységében személyesen és díjazás ellenében – nem munkaviszony keretében – végzett munkát. A segítő családtag, mint jogintézmény biztosított foglalkoztatás jogszerűségét a családtagok számára. Ebből következően a segítő családtag éppen úgy, mint a munkaviszony önálló társadalombiztosítási kategória és nem munkakör.

[29] Az 1998. január 1-jét megelőző időszakra vonatkozóan munkaviszonyban álló személynek azt kell tekinteni, aki a perbeli időszakra vonatkozóan az Mt.-ben szabályozott munkaviszonyt létesített. Mind a segítő családtagi, mind a munkaviszony kezdetének napja a munkába lépés napja, kivéve, ha jogszabály ettől eltérően rendelkezik. A biztosítási jogviszony az alapját képező munkaviszony kezdetével, vagyis általában a munkába lépés napjával jön létre és annak megszűnésével ér véget.

[30] A T. 10. § (1) bekezdés a) pontja, valamint f) pontja értelmében biztosítottak tekintendő munkaviszonyban álló személy, valamint a természetes személy tagjának, a társaságban rendszeresen munkát végző, segítő családtagja. A T. 54. §-a rendelkezése értelmében szolgálati időként kell elismerni a munkaviszonyban töltött időt. Az MTr. 126. § (1) bekezdése értelmében szintén szolgálati időnek számít a munkaviszonyban, biztosításban töltött idő, valamint (7) bekezdése szerint a segítő családtagnak a segítő családtagi idő, amennyiben a járulékot utána megfizették.

[31] Az MTr. 137. § (1) bekezdése értelmében a szolgálati időt főszabály szerint a társadalombiztosítási szervek nyilvántartásai alapján kell számításba venni, az így nem igazolt szolgálati időket, ha jogszabály másként nem rendelkezik abban az esetben kell figyelembe venni, ha azokat az igénylő a munkakönyvének a kiállítás napját követő időre vonatkozó bejegyzéseivel, egykorú okirattal, a munkáltató vagy a jogutódja által az eredeti nyilvántartások alapján kiállított okirattal, egyéb hitelt érdemlő módon bizonyítja. Helytállóan állapította meg az első fokon eljáró bíróság, hogy a Tny. 43. § (2) bekezdése hasonlóan rendelkezik a szolgálati idők igazolásáról.

[32] A felperes azt, hogy 1997. december 31. előtt a ...-nél eltöltött ideje szolgálati időnek minősül a társadalombiztosítási igazgatási szervek nyilvántartása hiányában egykorú okiratokkal kívánta bizonyítani. Becsatolta az egészségbiztosítási ellátásokról szóló igazolványát, amelyben a munkaviszony kezdeteként 1994. június 15., megszűnéseként 1998. december 31. napja került feltüntetésre; munkáltatói igazolás a munkaviszony megszüntetésekor okiratot, valamint a munkanélküli járadék megállapításához munkáltató által kiállított igazolólapot, amelyekben kisegítő családtagi munkakör és 1994. június 15-től 1998. december 31. napjáig fennálló munkaviszony került feltüntetésre, a NAV adatszolgáltatását, amely szerint 1995., 1996., 1997. évekre munkaviszonyból származó bérjövedelem került feltüntetésre és a személyi jövedelemadó bevallások, amelyek 2020. augusztus 4. napján kerültek kiállításra a felperes 1994-1998. évi jövedelmeire vonatkozóan. Becsatolta a felperes tanú1 és tanú2 tanúk vallomásáról készült nyilatkozat, amelyek kizárólag azt bizonyították, hogy a felperes a tanúkkal együtt állt a bt. alkalmazásában, ahol mezőgazdasági termény értékesítésével és csomagolóanyag forgalmazásával foglalkozott.

[33] A becsatolt okiratok önmagukban annak megállapításához, hogy a felperes munkaviszony keretében végezte munkáját a ...-nél, nem elegendők.

[34] Az eljárás során a bíróság a BH1997.152. számú eseti döntésre, míg a felperes az EBH1999.68. számú és a KGD1998.2. számú eseti döntésére hivatkozott. Az eseti döntésekben megfogalmazott elvi megállapítások jelen ügyben, az eltérő tényállásokra tekintettel iránymutatásként nem szolgálhatnak.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben felhívott jogszabályhelyek bíróság általi esetleges téves értelmezését és alkalmazását a tényállás feltáratlansága miatt nem tudta vizsgálni. Annak megállapításához, hogy a felperes segítő családtagként vagy munkaviszonyban állóként végezte-e a munkáját és ekként a szolgálati időként elismerhető-e a bt-nél foglalkoztatása időszaka, nem mellőzhető a felperes személyes meghallgatása, szükséges lehet a tanúk meghallgatása, további okiratok (pl. a bt. cégkivonata) beszerzése, a foglalkoztatás ismertető jegyeinek a feltárása, annak tisztázása, hogy az 1998. december 31. napi foglalkoztatás megszűnését követően a munkáltatói igazolások, miért csak 2000. évben kerültek kiadásra. A bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz [Kp. 77. § (1) bekezdés]. Ha bizonyítás lefolytatásának szükségessége a tárgyaláson kívüli elbírálás során merül fel, a per tárgyalására a bíróság tárgyalást tűz ki [Kp. 77. § (4) bekezdés].

[36] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet - a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával - hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[37] Az új eljárásban az elsőfokú bíróságban a fentebb kifejtettek figyelembe vételével vizsgálnia kell a felperes személyes meghallgatásával, szükség esetén tanúk meghallgatásával, okiratok beszerzésével, hogy a felperes 1994. június 15. és 1997. december 31. közötti időszakban a ...-nél történő foglalkoztatása munkaviszony keretében vagy segítő családtagként valósult-e meg. Ennek tisztázását követően lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy döntsön arról, hogy a peresített időszak szolgálati időnek minősül-e, az alperesi határozat jogszerűségéről.

Záró rész

[38] A Kúria a felperes felülvizsgálati eljárásban felszámítással érvényesített (24.000 forint + 6.480 forint áfa) költségét csupán megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt a 32/2003. (VII.22) IM. rendelet 3. § (3), (5) bekezdései és Kp. 115. § (2) bekezdése, 110. § (3) bekezdése alapján.

[39] A felülvizsgálati eljárás a Tny. 81. § (1) bekezdése alapján illeték- és költségmentes, ezért arról a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

[40] A Kúria végzése ellen a további jogorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[41] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el [Kp. 115. § (2) bekezdése, Kp. 107. § (1) bekezdése].

Dr. Farkas Katalin s. k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. bíró,
Dr. Stumpf-Rádai Ágota s. k. bíró